

Matthew Costello en
Neil Richards

Een fatale val

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Een stap in het duister

Dylan McCabe draaide aan het stuur van de minidumper en reed achteruit over de bevroren modder het grindpad op. Hij kon ijskorsten onder de wielen horen kraken op de harde bodem.

Jemig, komt er dan nooit een einde aan dit weer? dacht hij. Dit moet verdorie wel het koudste dorp in Engeland zijn.

Hij keek naar Kyle en Scotty, die het zand dat hij net had gelost al in de cementmolen schepten.

‘Hoe lang gaan jullie nog door, jongens?’

‘Tijd genoeg voor nog een lading, Dylan, luie donder,’ zei Kyle zonder op te kijken.

‘Niet als het aan mij ligt,’ zei Dylan. ‘Het is vast al bijna vier uur.’

‘Metselaars klokken uit om halfvijf, dat is de deal met Gary,’ zei Scotty.

‘Dus we moeten overwerken zonder deal?’ zei Dylan. ‘Wat een mazzel weer. Luister naar mij: we móéten ons organiseren als we niet steeds belazerd willen worden.’

‘Doe niet zo moeilijk, Dylan, ik kan niet zonder het werk.’

‘Nou, we hebben allemáál werk nodig, alleen vinden sommigen van ons het niet prettig als het door onze strot...’

Maar Scotty en Kyle luisterden niet.

Dylan zag hen naar de grote stapel bakstenen voor het half afgebouwde huis lopen, waar ze met hun rug naar hem toe de voorraad voor de metselaars op de steiger klaarlegden.

Hij schudde zijn hoofd. Vroeger kon je nog een beetje dol-

len op de bouwplaats, lachen met je maten. Tegenwoordig was het voortdurend: doe dit, haal dat, hou je mond en spring als ik zeg: spring.

En deze week was erger dan ooit. De almachtige had gezegd dat ze een week achterliepen en had verordonneerd dat ze elke zaterdag tot Kerstmis moesten doorwerken om hun bonussen te incasseren.

Bonussen? Lekker belangrijk. Vijftig pond handje contantje zodat je je pet kunt afnemen en je dankbaar kunt tonen?

Hij haalde zijn blikje tabak uit zijn zak en rolde snel een saffie. Tien seconden later had hij de sigaret tussen zijn lippen en hem aangestoken.

Tja, Dylan, een van de weinige voordelen van beginnen met roken op je twaalfde, dacht hij bij zichzelf. Met één hand en geblinddoekt een sigaret kunnen rollen.

Hij keek om zich heen voor het geval Gary, de opzichter, hem bespiedde.

Ik wil niet betrapt worden terwijl ik een peuk sta te roken, nu die klootzak me maar al te graag van de bouwplaats af wil schoppen.

Maar even later ontspande hij. Gary zat nu vast in het warme kantoor op de bouwplaats met zijn spreadsheets op het scherm om te berekenen hoe hard hij zijn ploeg onwillige arbeiders kon laten werken...

Dylan leunde achterover in de kuipstoel, kantelde zijn helm iets, trok zijn jack strak om zijn nek en nam een trek van zijn sjekkie. Hij wist uit ervaring hoe lang hij hier kon blijven zitten voordat een oerinstinct in het brein van zijn voorman hem erop zou attenderen dat de minidumper stil bleef.

Hij keek om zich heen. Vijf nieuwbouwhuizen die oprezen in een verijsde, keiharde moddervlakte. En daartussen een paar oude kersenvbomen, een wilde appel, een bijna-dode wilg.

Triest. Zelfs op zo'n ellendige, koude dag als vandaag kon hij zich voorstellen dat dit ooit een mooie tuin bij een groot huis geweest moest zijn. Maar wie wilde er tegenwoordig

nog een mooie tuin? Het was veel beter om de oude huizen te slopen, er nieuwe voor in de plaats te bouwen en een belachelijke som geld te verdienen.

Hij werkte hier inmiddels drie maanden en had een paar honderd pond bij elkaar weten te schrapen. Nog ongeveer een maand, en dan was deze klus geklaard. Het beton was allang gestort en de muren van alle huizen werden in hoog tempo opgetrokken.

De metselaars waren in elk huis hard aan het werk en juttten elkaar op om snel de volgende klus te krijgen, en dan weer een volgende.

Het ging allemaal te snel. De arbeiders werkten slordig en lieten bergen troep achter. Overal op de bouwplaats lag bouwafval. Gevaarlijk.

Maar toch, in dit tempo zouden ze over een paar weken binnen in de huizen kunnen werken en geen last meer hebben van dat ellendige Engelse weer.

Hij voelde hagel op zijn gezicht.

O, daar zitten we net op te wachten, dacht hij. Hagel bij al dat ijs.

Nou ja, je kon het ook van de zonnige kant bekijken. Het was vrijdag. En hij had een geweldige avond gepland.

Eerst een paar biertjes in The Ploughman met de maten. Flink lol trappen. Het waren prima kerels – meestal dan – en je kon de week toch zeker niet afsluiten zonder een biertje met je collega's te pakken?

Dan terug naar de camper om te douchen, de oude sexy spijkerbroek aan te trekken... De Love Machine achterin opruimen – de schoppen eruit halen en die gammele generator die Ray van de bouwplaats had 'geritseld' – en er een dekbed en kussens in stoppen.

Er gaat niets boven een Ford Transit als knus liefdesnestje op een koude avond.

Dan de ontmoeting met de uitverkoren dame zelf en nog een paar drankjes naar binnen slaan in de Angel, gevolgd door een kip tikka masala in de Taj in Chippenham.

En dan – het toetje slaan we maar over, oké? – rijden we het bos in met de Love Machine, zetten een lekker deuntje op en springen achterin voor een paar joints van de plaatselijke kweker en een beetje ouwehoeren.

Dylan, ouwe jongen, je hebt eindelijk je plek gevonden.

Hij tikte zijn sjekkie weg in de modder, startte de minidumper en reed onder luid motorgeraas naar de zandhoop om de laatste lading voor die dag op te halen.

Het was donker tegen de tijd dat Dylan de minidumper afsloot en naar het kantoor liep om uit te klokken – een grote portakabin die in een hoek van het terrein was geplaatst.

Toen hij de traptreden op liep, ging de deur open en zag hij een stel van zijn maten naar buiten komen.

‘Voor mij een groot glas Guinness, jongens,’ zei hij terwijl hij achteruitstapte. ‘Ik kom achter jullie aan...’

‘Dat is je geraden, Dylan, jij bent aan de beurt voor een rondje!’

‘Echt niet Jimbo, sluwe bedelaar, je bent me er nog eentje schuldig van dinsdag. En neem je ook een zak nootjes voor me mee?’

Dylan keek hen na toen ze naar het hekwerk liepen, draaide zich om en ging het kantoor binnen, waar hij de vertrouwde geur van muf zweet, natte sokken, eten van de vorige dag en bedorven melk opsnoof. Op elke bouwplaats waar hij ooit had gewerkt was die geur hetzelfde. En dat waren er heel wat...

Hij zag Gary Sparks aan het bureau zitten, met zijn hoofd over een laptop gebogen.

‘Alles goed, baas?’ zei hij op opgewekte toon, ook al had hij eigenlijk een hekel aan Gary Sparks.

En hij wist dat Gary Sparks hem haatte. Maar hij had helemaal niks verkeerd gedaan op deze bouwplaats en dat wisten ze allebei. Ze wisten ook allebei dat Dylan zijn werk prima deed.

Maar Dylans oproepen aan de collega’s om zich te ver-

enigen – opkomen voor de arme stakkers die hier werkten – hadden hem zeker niet populair gemaakt.

Er was altijd wel een verklikker die graag tegen de baas uit de school klapte.

Maar goed, zolang ze zich allemaal zo slaafs gedroegen als de afgelopen twee weken het geval was geweest, had Dylan er alle vertrouwen in dat hij maandag nog steeds een baan had.

Dylan zette zijn helm af en stapte naar de deur die naar het schaftlokaal leidde.

‘McCabe,’ zei Sparks. ‘Niet zo snel.’

Dylan draaide zich om. Dit klonk niet goed.

Had iemand hem en Ray verlinkt vanwege de generator die ze hadden geritseld?

Hij keek Sparks kritisch aan.

‘Ik heb werk te doen,’ zei Sparks.

‘Wat? Hou je me voor de gek?’

‘De dakdekkers beginnen bij het krieken van de dag met nummer drie. Dus de dakpannen moeten opgestapeld klaarliggen.’

‘Kom op, het is nu bijna vijf uur, baas. Ik heb al overgewerkt.’

‘Dan ga je daarmee door en weet je uiteindelijk niet beter.’

‘Waarom ik?’

‘Kijk om je heen. Zie je nog iemand anders? Als je wat bijdehanter was geweest, was je inmiddels ook vertrokken. Maar dat ben je niet, of wel?’ De opzichter grijnsde. ‘Dus ik denk dat je er niet aan ontkomt, McCabe –’

‘Kom zeg, het is nog vrijdag ook.’

‘Lekker belangrijk.’

‘Stel dat ik nee zeg?’

‘O, maak je geen zorgen. Dan kun je gewoon je boeltje pakken en vertrekken.’

Dylan wist dat hij geen keus had. Hij had het geld nodig – op alle fronten. De kaarten hadden tegengezeten op de pokeravonden en hij had meer schulden bij een paar lamzakken uit Londen dan hij zou willen. En hij stond nu zelfs bij een

paar van de maten hier in het krijt.

Een echte vriendin was trouwens ook duur. Dat, en misschien rookte hij iets te veel van de plaatselijke wiet.

Hij wist dat als hij tegen Sparks zou zeggen dat hij de pot op kon, hij nooit meer een baan zou krijgen, in elk geval niet een paar weken voor Kerstmis.

Sparks had hem in de tang en dat wist hij.

Hij keek de opzichter van de bouwplaats aan. Die beantwoordde zijn blik met een zelfvoldane glimlach.

Weet je wat ik met die smoel zou willen doen...

Dylan wist dat hij hiervan genoot.

Klootzak.

Hij zette zijn helm weer op en liep de kou in.

Dylan keek met gestrekte, pijnlijke rug naar de steiger op. Hij was al twintig keer op die ladder geweest om de dakpannen rondom het half voltooide huis op te stapelen.

Nog één lading, dan was hij klaar.

Dat wordt een snel biertje in de pub; geen tijd voor meer, dacht hij.

Hij hoorde een geluid vanaf de andere kant van het huis, alsof iemand gestruikeld was en tegen een blikje had geschopt of zo.

Vreemd. Het was bijna zes uur en er was nu verder niemand meer aan het werk.

Misschien was het Sparks, die kwam kijken of hij al opschoot?

Hij tuurde in de duisternis aan de zijkant van het huis. Allerlei schaduwen, maar er bewoog niets.

Het hagelde in elk geval niet meer.

Hij keek naar het kantoor aan de overkant van het terrein. Door het raam kon hij nog net de tl-lampen zien branden. Sparks was daar zeker nog druk bezig de arbeiders de overuren af te troggelen waarop ze recht hadden.

Hij bleef een moment staan luisteren. Niets.

Misschien een vos? dacht hij. Niks bijzonders.

Hij bukte, tilde de stapel dakpannen op zijn schouders en liep weer naar de ladder.

Nu de zon onder was, was de temperatuur onderuitgegaan en Dylan zag dat de ladder in het licht glinsterde van de spekgladde rijp.

Hij moest voorzichtig zijn.

Steigers waren levensgevaarlijk in dit soort weer.

Hij had hier in het donker eigenlijk niets te zoeken; zelfs bij daglicht was dit een klus voor twee mensen. De regels waren er niet voor niets. Iemand zou naast hem op de uitkijk moeten staan om alles in de gaten te houden en te helpen.

Die vrekkige Sparks probeerde altijd geld te besparen en te soemelen, waarmee hij mensenlevens op het spel zette.

Toch leverde een uur overwerken minstens tien pond op. Bijna genoeg om de wiet te betalen die hij gisteravond bij Terry had opgehaald...

Daar zou ik nu wel wat van willen roken, dacht hij, terwijl hij de ladder opklom naar de top van de steiger. Hij stelde zich voor dat hij er later in de Love Machine een zou opsteken, als hij samen met het meisje onder het dekbed lag.

Ja. Ik ben er klaar voor, dacht hij.

Hij stapte de steiger op, tilde de dakpannen voorzichtig op zijn schouder en liep rond het huis naar de achterzijde.

Zijn adem was zichtbaar als een witte wolk in het felle licht van de booglamp. De oude planken voelden glibberig onder zijn werkschoenen.

Voorzichtig nu, Dylan, dacht hij, er zit een mooi meisje te wachten op wat jij vanavond te bieden hebt, verpest het nu niet...

Hij liep de hoek van het huis om. Aan deze kant was het donkerder; de verlichting werd hier afgeschermd.

Maar hij wist wat hij deed. Hij liep al een uur heen en weer langs dit gedeelte.

Toch moest hij geconcentreerd blijven. Haastige spoed leidde al snel tot een ongeluk.

Nu weer de hoek om naar de achterkant van het huis, waar

je bijna geen hand voor ogen zag.

Nog een paar stappen op de natte zwarte planken, dan kon hij zien waar hij de stapel kwijt kon.

Hier moest het zijn...

Hij haalde zijn hand van de steigerleuning, pakte de stapel dakpannen op zijn schouder om ze met een zwaai op de grond te leggen en stapte naar voren...

In het niets.

In de lucht. De leegte.

Hij voelde dat zijn been in de diepte verdween en zijn lichaam naar voren viel.

Paniek overviel hem en zijn maag keerde om.

Hij zwaaide wild met zijn handen in een poging zich aan iets vast te grijpen – leuning, hout, muur, wat dan ook – maar er was niets.

Hij maakte een salto en even herinnerde hij zich haarscherp dat hij op oma's boerderij achter Waterford uit de appelboom was gevallen.

Shit, ik hoop maar...

Maar Dylan had geen tijd meer om nog iets te hopen.

Verschenen in de Cherringham-serie van Matthew Costello en
Neil Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel
Een fatale val

E-book juli 2024

Dit is het vijftiende deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *A Fatal Fall*

Oorspronkelijke Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2015/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7629 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7631 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.